

I Lovforslagets § 4 er optaget de Straffebestemmelser, som allerede har været omtalt af de foregaaende ærede Talere. Jeg maa sige, at disse Bestemmelser har det i høj Grad overrasket mig at møde i dette Lovforslag. Det forekommer mig, som jeg har udtalt ved tidligere Lejlighed, at det vilde være højst besynderligt, om vi kom ind paa den Art særlige Straffebestemmelser for Medlemmer af Rigsdagsudvalg; det er i nogen Grad stridende mod hele Rigsdagens almindelige Stilling og Rigsdagens Værdighed, og jeg finder det beklageligt, at den nuværende Regering har stillet Forslag herom, og at Forslaget har fundet Tilslutning hos Partiet Venstre, hvorimod jeg naturligvis med Glæde erfarer, at den anden Part af Flertallet her i Salen, det konservative Folkeparti, ikke slutter sig til det paa-gældende Afsnit af Lovforslaget. Jeg skal tilføje, at jeg anser disse Bestemmelser for aldeles overflødige, der findes saa vist i den gældende Straffelovgivning fuldkommen tilstrækkelig Adgang til at faa straffet enhver, der tilsidesætter en rimelig Hemmeligholdelsespligt, idet der i Straffeloven findes en Bestemmelse om, at enhver, som tilsidesætter Hensynet til „Statens hemmelige Underhandlinger, Raadslagninger eller Beslutninger i Sager, hvorpaa Statens Sikkerhed eller Rettigheder i Forhold til fremmede Magter beror“, kan ifalde meget omfattende Straffe, Strafarbejde eller Statsfængsel ikke under 3 Aar. Og selv om det ikke er Personer, der i Kraft af deres offentlige Stilling har faaet den Slags Ting at vide, er de de paagældende Straffebestemmelser undergivet, og ogsaa Rigsdagens Medlemmer er disse Bestemmelser undergivet. Hvis der holdes et lukket Møde, og der fra dette gives Meddelelser af en saadan Karakter, gælder Straffelovens § 80 for disse Tilfælde. Den har været gældende i Krigsaarene, da de lukkede Møder blev holdt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis den den Gang var blevet anvendt med nogen Strenghed, ved Rejsning af Anklage, kunde der have været adskillige Tilfælde, hvor det ikke vilde have været helt let for de paagældende at undgaa at blive ramt af disse Bestemmelser i Straffeloven. Men sikkert er det, at de i hvert Fald vil være fuldkommen tilstrækkelige baade overfor et Udvalg af den her foreslaaede Karakter og overfor

den samlede Rigsdag. Hvis der skal være nogen som helst Betydning i den Tilføjelse, som er foreslaaet fra den højtærede Ministers Side, maa det være den, at der skal sættes Straf for Meddelelser om Sager af mindre betydningsfuld Karakter, thi den Begrænsning, der ligger i Straffelovens § 80, er den, at det skal være Sager, „hvorpaa Statens Sikkerhed eller Rettigheder i Forhold til fremmede Magter beror“, men ved alle de Sager, om hvilke dette ikke gælder, og hvor der altsaa ikke er nogen virkelig Statsinteresse, nogen virkelig national Interesse i at gribe ind, er det dog aldeles urimeligt og aldeles umuligt at begrunde, at Rigsdagen skulde underkaste sig særlige Straffebestemmelser. Jeg venter derfor, at vi maa kunne blive enige om fuldstændig at fjerne disse Bestemmelser af Lovforslaget.

Endelig skal jeg sige, at jeg anser det for afgørende nødvendigt, at der træffes Bestemmelser om, hvorledes dette Udvalg træder i Forbindelse med den samlede Rigsdag eller med Rigsdagens enkelte Ting. Ganske vist tror jeg ikke, at man kan opfatte det som Lovforslagets Hensigt, saaledes som man fra nogle Sider har gjort det, at man kun af og til skulde have Lejlighed til at komme i Forbindelse med Partierne angaaende de Spørgsmaal, som bliver fremdraget i Udvalget. Jeg maa gaa ud fra, at Forslagsstilleren i al Almindelighed har forudsat, at der kunde gives Meddelelser til Partierne paa lignende Maade, som det nu er Tilfældet fra Rigsdagens andre Udvalg, og at der kun i ganske ekstraordinære Tilfælde vil blive Tale om at paabyde en Tavshedspligt. Det forekommer mig, at Tavshedspligten falder i to meget skarpt adskilte Dele: man kan fra Ministerens Side hævde en Tavshedspligt overfor Folk udenfor Rigsdagen, men jeg kan kun tænke mig ganske enkelte, aldeles usædvanlige Tilfælde, hvor der kunde blive Tale om at hævde en Tavshedspligt overfor selve Rigsdagens Medlemmer. Jeg haaber, at man fra Regeringens Side og den højtærede Udenrigsministers Side vil bekræfte denne Opfattelse. Jeg kan tilføje, at i Tilknytning til de Forhandlinger, som tidligere har fundet Sted her i Salen, har den højtærede Udenrigsminister jo nu forelagt Oplysninger om Genua-Konferencen, Instrukserne vedrørende Genua-Konferencen for de Repræsentanter, som